

mus nõid Peipa, tedda hõlega tagga aias. Raudwemmal parramas käes, misga pöggenejad ähwardas, istus temma märatuma kulle selgas, ja jõudis parrajast pelgja kannule. Se wiskas, walgid jummalaid appi hüdes, hõbbe lammi omma selja tahha. Silma pilgul wennis kanni wälja, wõlajaks jõeks, mis mitto penniformat pilt, wägga lai ja süggaw olli. Wanna ast põrnitses tullises wihhas omma wangi ülle, kes teine pool jögge lerge jallaga eddasi ruttas, tedda laugelle mahha jättes. Tütti aea pärrast agga leidis pahharät jões ühhe lohha, kust jalgsi läbbi sai, ja largas ueste kannule. Nüüd paiskas Mannapura arja selja tahha wasto maad, ja wata: igga arjas sirgus ülles sureks puuks, nenda et paks lane-mets neid mõllemaid ühhest ärra lahhytas. Läbbi metsa ei sanud nõidki ratsuti omma pörgulisse turja peal jõites, waid pididi terwe pääw otsani aiama, enne kui ümmer sai.

Kaks ööd ja üks pääw olli willets pöggeneja ilma heineta ja ilma unneta eddasi jõudnud, nüüd olli jalg wässiind ja wõim lõppe korral. Mis imme, et teisel päwal pärrast lõunat kurri waenlane jälle kallale tippus. Mannapura wiskas nüüd õuna omma tahha. Önn kerkis ülles raud siwwi mäels, ni kõrge, et ärra innimenne usalda ülle ronnida. Üks kitsas teradda, kõwweretti, senna ja tänna pöigiti, otsekui olleks maddu logates tedda

rajanud, juhhatas küll ülle mäe, agga enne kui Peipa sealt sure waewaga ülle sai, tippus jälle lõuna lätte. Seddamaid ei jõudnud waene printses mitte lauele; sest wässiinus olli tedda tülitiks aeaks maggama uinutand. Ülles ärgates tundis temma ennast küll tuggeram, agga hädda olli ta jälle märatumaks laswand. Nõid olli nüüd kolmandama päwa õhtul nenda jälle lähhedalle jõudnud, et Mannapura, kui jo issa maea emalt nähha olli, ennam kuhugi ei wöind pöggeneda. Nüüd ta olli lõksus. Mis ja tahhad teha! Ennäh tulli mele, et neljas asji weel järrele jäänud, selja tahha wisata. Sinna sai mahha pillutud. Se aitas lohhisema ja purjes laiale sureks järweks, kelle laened walges wahtus Peipa ümmer kurjaste mõllasid. Range torm peksis wet ja wahtu nõiale wasto silmi; ei aidand ennam ta põhjatu tiggedus, ei ta pörgulinne kuf, temma rats hõbbone, kellel ta wiimne hädda läes olli. Küll ta sirutas tiwa ja laela, nok laiale lahti; küll ta nurjatu rabbeles, wec seest wälja sada, agga kuhho ta peäsis! ärra ta õelus kõnges sellegi pärrast. Peipa wandus kurja sure kistsaga, kuf pahharättid appi hüdes, — ei need mustad wöind parrata: wannamoor waus hulgudes põhja. Seal ta nüüd mässab ärrarälimatta wallo sees, ahhelattega kalju külge kinni köidetud. Augi kallad ja teised hirmsjad süggawusse ellajad närriwad tedda ja piinawad tedda lõpmata. Temma